

παρέμβαση σε δύο μονολόγους

νικου περιστιανη

μαριου λυσιωτη

Στις 29.8.87 η εφημερίδα «Επίκαιρη» δημοσίευσε άρθρο του Άρη Πολίτη, που αποτελούσε κριτική κάποιου σχολίου του Τουρκοκυπρίου πολιτικού Οζκέρ Οζκιούρ, προέδρου του Δημοκρατικού Τουρκικού Κόμματος. Στον Άρη Πολίτη, απάντησε ο Οζκέρ Οζκιούρ μέσα από τέσσερα δικά του άρθρα, στην εφημερίδα του κόμματος του «Γενί Ντουζέν». Η Επίκαιρη αναδημοσίευσε τα άρθρα αυτά και χαιρέτισε το γεγονός μια που θεώρησε «ότι με αυτό τον τρόπο, για πρώτη φορά αρχίζει ένας πραγματικός δημόσιος διάλογος με την τουρκική μειονότητα της Κύπρου», ενώ στην έκδοσή της της 19.20.87 δημοσιεύει την απάντηση του Άρη Πολίτη στα άρθρα του Οζκέρ Οζκιούρ.

Ευχόμαστε ο διάλογος να έχει συνέχεια και αποτέλεσμα. Όμως πολύ φοβόμαστε ότι δεν θα συμβεί ούτε το ένα ούτε το άλλο, γιατί απ' τη μέχρι σήμερα πορεία της ανταλλαγής άρθρων, φαίνεται ότι στην ουσία δεν πρόκειται για διάλογο αλλά για δυο μονολόγους από τους οποίους απουσιάζει μια πραγματική διάθεση συζήτησης.

Δυστυχώς η περίπτωση φαίνεται να αποτελεί κλασσικό παράδειγμα της καχυποψίας και της ασυνεννοησίας που διακατέχει Ελληνοκύπριους και Τουρκοκύπριους στις προσπάθειες τους για επικοινωνία. Τα κριτικά σχόλια που ακολουθούν προσπαθούν να εντοπίσουν κάποια από τα προβλήματα αυτά χωρίς την ψευδαίσθηση ότι στην προκειμένη τουλάχιστο περίπτωση μπορούν να υπερβληθούν.

η αρχή της ισότητας ή η αρχή της αυτοδιάθεσης;

Κύριο θέμα γύρω από το οποίο περιστρέφεται αυτή η ασυνεννοησία είναι εκείνο της ισότητας ή της ισοτιμίας.

Για τον Άρη Πολίτη ισότιμοι είναι οι πολίτες κι όχι τα εθνικά μέλη και κάθε ισοτιμία που εξισώνει πλειοψηφία και μειοψηφία είναι μια επίπλαστη ισοτιμία. Η ρίζα του προβλήματος βρίσκεται στο ότι «οι Τουρκοκύπριοι δεν δέχτηκαν να είναι μια μειονότητα». Η λύση του προβλήματος είναι λοιπόν απλή: δικαίωμα αυτοδιάθεσης, όπου η πλειοψηφία θ' αποφασίζει ενώ η μειοψηφία θ' αποδέχεται, με την πρόνοια κατοχύρωσης των δικαιωμάτων της σε μειονότητας (εθνικών και ατομικών).

Ο Οζκιούρ επιμένει στο δικό του άρθρο ότι οι Τουρκοκύπριοι δεν αποτελούν μια μειονότητα αλλά μία απ' τις δυο «εθνικές κοινότητες» με ίσα «συνεταιρικά δικαιώματα. Η ρίζα λοιπόν του προβλήματος βρίσκεται στη μη αναγνώριση των δικαιωμάτων αυτών των Τουρκοκυπρίων. Η λύση έγκειται στην αποδοχή από τους Ελληνοκύπριους ότι οι Τουρκοκύπριοι δεν είναι μια απλή μειονότητα και η εγκαθίδρυση ενός ομόσπονδου κράτους μεταξύ των δύο κοινοτήτων βασισμένου στις κοινές αξίες που αναπτύχθηκαν μετά στους αιώνες και στην αρχή της ισότητας/ισοτιμίας.

Πιστεύουμε πως και οι δύο θέσεις, τοποθετημένες όπως πιο πάνω είναι λαθεμένες και οδηγούν σε αδιέξοδα. Από τη μια είναι το λιγότερο που θα μπορούσε να πει κανείς, αφελές να μιλούμε για «ισότητα» ανάμεσα σ' Ελληνοκυπρίους και Τουρκοκυπρίους, χωρίς πάρα πέρα προσδιορισμό του τομέα εφαρμογής ή μη της αρχής της ισότητας. Από την άλλη το ίδιο παράλογο είναι να

υποστηρίζουμε ότι μια επιστροφή στην καθαρότητα της αρχής της πλειοψηφίας («ένας πολίτης ένας ψήφος») μπορεί να αποτελέσει βάση για μια επίλυση προβλημάτων της υφής του κυπριακού.

Ουσιαστικά και οι δύο αυτές θέσεις, με την εμμονή τους στις «αρχές» κλείνουν τα μάτια σε μια κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα καθώς και σε μια δυναμική που βρίσκεται στον πυρήνα του κυπριακού προβλήματος. Η δυναμική αυτή είναι εκείνη της διακοινοτικής διαμάχης της εθνικής σύγκρουσης και της εξωτερικής επέμβασης. Θάπρεπε κάπου να θυμηθούν δύο «συνομιλούντες» ότι η σύγκρουση αυτή είναι δημιουργός βαρβαρότητας.

Οι λαοί, από μόνοι τους δεν είναι βάρβαροι, είναι η εμπλοκή τους σε συγκρούσεις τόσο φορτισμένες συναισθηματικά που παράγουν την βαρβαρότητα (για παράδειγμα και για να φύγουμε λίγο από τα καθ' ημάς, παραπέμπουμε στις τόσες βαρβαρότητες που γέννησε η εθνική σύγκρουση στην Ινδία). Έτσι λοιπόν οι αναφορές τόσο στα σχέδια Ακρίτας, όσο και στις Τουρκικές βαρβαρότητες δεν παραπέμπουν παρά στη διαλεκτική της σύγκρουσης, της βίας και της εξωτερικής επέμβασης στην οποία εμπλέκθηκε ο κυπριακός λαός, και τίποτα δεν αποδεικνύουν πέρα απ' αυτά, παρά μόνο την ανάγκη να τους δώσουμε ένα τέλος. Εδώ θα έπρεπε να προστεθεί κάτι σχετικό μ' όσα αναφέρει ο Άρης Πολίτης, που φαίνεται ότι ψάχνει να αναγάγει τη «βαρβαρότητα» των Τούρκων (κι εδώ συγκεκριμένα το πράγματι απάνθρωπο γεγονός της μετακίνησης πληθυσμών) στις κοινωνικές τους δομές και ρίζες, τις «νομαδικές τους καταβολές» όπως λέει πιστεύουμε λοιπόν ότι το φαινόμενο μετακίνησης πληθυσμών για στρατηγικούς και πολιτικούς λόγους ήταν πλατιά διαδεδομένο και σύνηθες στη βυζαντινή αυτοκρατορία, το δοκίμασε άλλωστε και ο κυπριακός πληθυσμός όταν μαζικά μετακινήθηκε στη Νέα Ιουστινιανή για λόγους καθαρά στρατηγικούς. Από τους Βυζαντινούς φαίνεται να κληρονόμησαν και οι Οθωμανοί την μέθοδο, όπως και τόσα άλλα, κι όχι από τις νομαδικές τους καταβολές. Αυτά δεν σημαίνουν τίποτε περισσότερο παρά ότι οι βαρβαρότητες δεν είναι γέννημα της ουσίας, του εθνικού χαρακτήρα των λαών, αλλά αποτέλεσμα τής εμπλοκής τους σε μια διαλεκτική που δεν κάνει άλλο τίποτε από του να παράγει βία.

Φυσικά, σ' αυτό το σημείο θα πρέπει να διαχωρίσουμε την κρατική οργανωμένη βία που είναι εκείνη του στρατού κατοχής, από τη βία που γέννησε η διακοινοτική διαμάχη. Τίποτα δεν μπορεί να δικαιολογήσει την πρώτη.

Ας επιστρέφουμε όμως στο κύριο επιχείρημα, δηλαδή στο ότι η αναφορά σε αρχές γενικές πέρα από τις κοινωνικό-πολιτικές πραγματικότητες και η προσπάθεια αναγωγής της πραγματικότητας σ' αυτές τις αρχές, έτσι αφηρημένα, δεν οδηγεί παρά σε αδιέξοδα παράγωγα βίας.

Το γεγονός ότι οι ελληνοκύπριοι αποτελούν το 80% του κυπριακού πληθυσμού, που είναι ταυτόχρονα και ο οικονομικά κυρίαρχος, είναι αναμφισβήτητο, και όποιος θα προσπαθούσε ν' αμφισβητήσει νομικά και θεσμικά αυτή την πραγματικότητα δεν θα έκανε άλλο τίποτε παρά να συγκαλύπτει μια κατάσταση που, αργά ή γρήγορα θα γινόταν εκρηκτική.

Αυτό όμως σημαίνει ότι δε μένει τίποτ' άλλο από την εφαρμογή της δημοκρατικής αρχής της ισότητας των μελών του πολιτικού συστήματος σαν άτομα-πολίτες όπως υποστηρίζει ο Άρης Πολίτης; Δεν το πιστεύουμε. Μια τέτοια θέση αγνοεί όπως είπαμε και προηγουμένως την κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα.

Βέβαια αυτό το γεγονός δεν στερεί απ' την πλειοψηφία το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης. Το δικαίωμα αυτά όμως θα έπρεπε να κερδίζουν μαζί με την εμπιστοσύνη της εθνικής μειονότητας. Αυτό το τελευταίο, εμείς δεν το καταφέραμε, άσχετα με το ποιος έφταιγε (ξένες επεμβάσεις, αλλότρια συμφέροντα κι' υποδαυλίσεις), Δεν καταφέραμε να κερδίσουμε την εμπιστοσύνη αυτή μ' αποτέλεσμα η γνωστή «διαλεκτική της βίας».

Αποτέλεσμα όλων αυτών η σύγκρουση και ο ανταγωνισμός απ' τα δύο κοινωνικά σύνολα για το ποσοστό της επιρροής τους μέσα στο κυπριακό κράτος. Σε μια τέτοια περίπτωση «είναι [το λιγότερο] μάταιο να προσπαθεί κανείς να πείσει την μικρότερη εθνική ομάδα για την ορθότητα της δημοκρατικής αρχής της πλειοψηφίας, που ανήκει εξ ορισμού στην ισχυρότερη εθνική ομάδα. Οι πολυεθνικές κοινωνίες έχουν ανάγκη μιας καινούργιας συνταγματικής θεωρίας απηλλαγμένης από τα δόγματα του παρελθόντος. Η θεωρία αυτή μπορεί και πρέπει να δανειστεί τα χρήσιμα στοιχεία της κλασσικής θεωρίας, όπως λ.χ. τη διδασκαλία των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Χρειάζεται όμως, κατά τα λοιπά, εφευρετικότητα στην αναζήτηση νέων θεσμών και διαδικασιών, που θα αναπροσαρμόσουν την δομή του εθνικού κράτους στις απαιτήσεις των εθνικών συγκρούσεων» (Μιχαήλ Ηλ. Δεκλερής. **Κυπριακό 1972-74: η τελευταία ευκαιρία**, Αθήνα 1981, σελίς 78).

From:

<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο

Cyprus Movements Archive

Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:

https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:entostonteixon:no_26:2monologoi&rev=1597161097

Last update: 2025/04/20 19:47

